

Prologas

Tai, be jokios abejonės, buvo pati baisiausia akimirka jos gyvenime.

Jie buvo keturiese. Gal penkiese. Ji nežiūrėjo į juos — žinojo, kuo tai gali baigtis, — bet galėjo girdėti. Jie kalbėjosi. Juokėsi. Varstė geidulingais žvilgsniais šliurindami sportbačius šaligatviu, atsilikę per trisdešimt pėdų.

Jai nederėjo eiti pėsčiomis. Tik ne čia. Ne tokią vėlyvą valandą. Ir dar vienai.

Tačiau taksi nebuvo, o telefono baterija pernelyg išsieikvojusi, kad pasitelktų GPS, todėl negalėjo išsikviesti pavėžėtojo. Blogiausia, kad išgėrė šiek tiek per daug, todėl elgėsi pavojingai narsiai.

Drąsa išgaravo gana greitai, vos ją užkabino:

— Parodyk papus!

Ji ėjo nepakeldama galvos, sparčiu žingsniu, stipriai įsitvėrusi į rankinės dirželį. Akys įsmeigtos į šaligatvį. *Neatsigręžk, neatsiliepk.*

Jie buvo jauni. Paaugliai. Trejais ar ketveriais metais už ją jaunesni. Įvairių rasių, smulkesnio ir stambesnio sudėjimo, vieni anksčiau subrendę, kiti atrodantys vos ne kaip vaikai. Londonas — tikras spalvų ir kultūrų katilas. Panašiai atrodo bet kokios kilmės jaunuolių grupės, kurių kasdien gali sutikti ne po vieną kartą.

— Ei, pasipūtusi kekše! Mes su tavim kalbam!

Ji paspartino žingsnį, ir vaikiščių juokas užgožė jos kulniukų kaukšėjimą. Kam ji nusprendė rinktis trumpesnį kelią

per šį kvartalą? Reikėjo palaukti taksi. Arba eiti ilgesniu keliu. Bet kuris kitas pasirinkimo variantas būtų geresnis.

„Jos sijonas buvo labai trumpas.“

Štai ką jie pasakys vėliau.

Policija. Laikraščiai. Teismas, jei iki to bus prieita.

„Šitaip apsirengusi? Viena? Pati prisiprašė. Ko ji *tikėjosi*?“

Priešais matėsi kampas, kur takas suko į gatvę tarp daugia-
bučių. Dar kelios sekundės.

O tada?

Jai atrodė, kad turėtų būti kita gatvė, bet gyveno čia ne
taip ilgai, kad visas žinotų. Ten kelias, galvojo ji, gali būti au-
tomobilių.

Ir dar pasukusi už kampo galėtų pamėginti bėgti. Atsi-
plėšti nuo gaujos jai už nugaros.

O gal geriau nebėgti? Kol kas tik seka paskui ją. Gal jiems
nusibos. Jei imtų bėgti, jiems gali kilti noras vyti. Jei imtų bėg-
ti, išprovokuotų persekiojimą?

Jei dabar pabėgėtų, savo butą pasiektų per tris keturias
minutes. Neįtikėtina brangiai moka už treniruotes sporto sa-
lėje; jos plaučiai geri ir tvirtos kojos, tik bateliai visai netinka-
mi. Vaikėzai ją sugautų per kelias sekundes, pargriautų, nu-
plėštų drabužius, skaudžiai sugriebtų už plaukų, apdraskytų.
Paguldytų. Praskėstų kojas.

Ji ėmė trūkčiojamai kvėpuoti. Gerklėje įstrigo gumulas.
O, Dieve, kas dabar bus?

Už nugaros — per keletą žingsnių atsilikusios, bet nelė-
tindamos žingsnio — hienos kikenos ir šaipės.

Ji pasiekė kampą ir išdrįso grįžtelėti per petį. Matyt, tą
akimirką jie kažką pamatė ar suprato iš jos veido ar judesių,
nes visi kaip vienas šoko į priekį. Jų geidulio ir piktdžiugos
iškreipti veidai atrodė kraupiai. Galima sakyti, nežmoniškai.

Iššokusi iš už kampo ji išvydo kelią. Ir automobilį. Link jo švilpaudamas ir sukdamas ant piršto raktelius žingsniavo vyras.

Ji šūktelėjo. Gal kūktelėjo pajutusi palengvėjimą. Pamėgino atkreipti dėmesį, parodyti, kad jai reikia pagalbos. Galėjo būti ir taip, ir taip.

Vyras atsisuko į ją, nustebęs išrietė antakius ir liovėsi švilpauti.

Ji verkdamas pasileido jo link; žingsniai iš paskos sparčiai artėjo.

Be jokios abejonės, ši akimirka buvo pati baisiausia jos gyvenime.

Bet ji nežinojo, kad gali būti daug, *daug* blogiau.

Robertas Hunas, skandalingai pagarsėjęs buvęs Škotijos policijos vyriausiasis inspektorius, tiriamai, vertinamai įsikirto akimis į vyro veidą priešais.

Jam patiko spitryti į akis. Visada tuo mėgavosi. Buvo įsitikinęs, kad įdėmus spoksojimas nemirksint — vienas iš kelių puikių būdų pademonstruoti panieką.

Vyras, kurį stebėjo, taip pat nemirksėjo ir nė neketino nuleisti akių.

— Tik pažiūrėkit į tą niekšėlį, — paburbėjo Hunas.

Jis nužvelgė tamsius ratilus po akimis, baltą pridžiūvusią miego seilę, nutįsusią per juodus pražilusius šerius.

Jis persibraukė ranka smakrą, ir atspindys veidrodyje pakartojo judesį. Reikėtų nusiskusti, pagalvojo. Pirma diena naujame darbe. Galėtų ir pasistengti.

Prisimerkęs nutaisė dar nuožmesnį žvilgsnį, tarsi vyras, kurį matė veidrodyje, būtų išdavęs jį vien mintimis apie tai.

— Skustis? Dėl sumauto „Tesco“ apsaugininko darbo? — iškošė. — Ką aš žinau.

Be to, ne *taip* blogai jis ir atrodo, ar ne? Kaip penkiasdešimtmetis.

Taip, jo akys įkritisios, tarsi į akiduobes būtų įkaltos pneumatiniu plaktuku, ir jis nelabai prisimena, kada valėsi dantis, bet dabar atrodo geriau nei tokiu pat metu prieš mėnesį, tuo labiau prieš du.

Jis išsikapstys. Net jei tai tik apsaugininko darbas „Tesco“ prekybos centre.

Ir kur kas bus geriau nei ten, kur praleido pastaruosius metus.

Jis ištiesė ranką į skustuvą. Ne pirmąsyk per keletą pastarųjų mėnesių. Tik šį kartą ketino panaudoti jį pagal paskirtį.

— Aukšтын žemyn, tu susitraukęs senas pirda, — sumurmėjo jis vyrui veidrodyje. — Aukšтын, kad tave kur nujotų, žemyn.

Hunas išlipo iš autobuso, niūriai nužvelgė didžiulę „Tesco“ iškabą virš įėjimo į prekybos centrą Istfild Vèjuje ir drąsiai įžengė į vidų, tarsi čia viskas priklausytų jam.

Apsaugininkas prie lauko durų bukai spoksojo į du nespaltotą vaizdą perduodančius ekranus terminale priešais. Jis nusteбęs mirktelėjo, kai Hunas patapšnojo jam per petį.

— Sveiks, drauguži. Kur man eiti?

Apsaugininkui, kaip spėjo Hunas, buvo daugiau kaip trisdešimt metų. Stambaus kūno sudėjimo, jis priminė alaus baro tvarkdarį.

— Ką?

Vyras neskubėdamas nužvelgė atvykėlį nuo galvos iki kojų. Hunas kone galėjo girdėti, kaip jo galvoje sukasi krumpliaračiai.

Jei tai geriausia, ką turi šis prekybos centras, vagišiai turbūt džiūgauja.

— Jėzau. Pabusk, sūnau. Aš tas naujokas. Man pirma diena. — Hunas truktelėjo pečiaais. — Tiesą sakant, pirma diena turėjo būti prieš dvi savaites, bet buvau labai užsiėmęs. Kur man eiti?

Apsaugos darbuotojas tingiai pažvelgė Klientų aptarnavimo skyriaus link.

— Nežinau. Pas vadybininką?

Hunas tyliai suniurnėjo panosėje.

— Ačiū, labai padėjai, — tarė jis ir parodė į ekranus. — Gali grįžti prie savo budynių, ar ką tu čia darei.

Hunas nusigręžė nuo apsaugininko ir buvo besukąs Klientų aptarnavimo stalo link, bet kažkas pašaukė jį vardu, ir jis pamatė atskubant vyrą, kurio veidas priminė seksualiai nepatenkintą širšę.

— Robertas Hunas? — dar kartą pasiteiravo jis. — Jūs Robertas Hunas?

— Nelygu kas klausia, — atsiliepė Hunas, paskubomis žvilgsniu vertindamas vyrą.

Trisdešimties, bet atrodo vyresnis. Nevedęs. Kerpasi pats. Dideli akiniai, prigludęs kostiumas ir veikiausiai nė gramo smarvės.

— Laukėme visą savaitę, bet taip ir nepasirodėte, todėl nebesitikėjome išvyti. — Vyrukas ištiesė ranką: — Veinas Gilhulis. Vyresnysis vadybininkas.

Hunas niekinamai nužvelgė ranką, bet netikėtai atlyžo ir paspaudė.

— Maniau, pasitiks tas jaunesnis vyrukas, su kuriuo kalbėjausi? Tas įmitęs Haris Poteris.

Veinas nusišypsojo. Taip elgiasi tas, kuris suvokia, kad yra juokaujama, tik nesupranta, kas juokinga.

— Aaa, — nutęsė jis. Nenusijuokė. *Pasakė.* — Tai Gevinas. Jaunesnysis vadybininkas.

— Štai kaip. O tu?

— Vyresnysis vadybininkas.

Hunas truputį pamastė.

— Ir tie abu darbai turi būti?

Jei žodžiai apie įmitusį Harį Poterį Veiną suglumino, tai dabar jis tikrai sutriko.

— Chmmm, — numykė jis, — na taip, — pridūrė, tada skubiai pakeitė temą. — Girdėjau, buvote policininkas.

— Buvau.

— Vyriausiasis inspektorius, ar ne?

— Be kita ko, — burbtelėjo Hunas.

Veinas pasisūpavo ant kulnų ir apvedė ranka aplink. Pirkėjai dūlinėjo tarp lentynų tarsi galvijai, laukiantys savo eilės skerdykloje. Tarp jų su vienodomis mėlynomis uniformomis ir nevilties iškreiptais veidais šmirinėjo tarnautojai.

— Jums šis darbas tikriausiai žingsnis žemyn, — pasakė Veinas.

— Jo, tu teigus, — patvirtino Hunas.

Sprendžiant iš valdytojo pavaduotojo išraiškos, šis tikėjosi kitokio atsakymo.

— Taip, — Veinas nuleido rankas prie šonų. — Ką gi. Reikia parūpinti jums uniformą.

— Uniformą? — Hunas papurtė galvą. — Aš nevilkiu uniformų, drauguži. Jau seniai.

Veinas vėl sutrikęs šyptelėjo, nelabai suprasdamas, koks čia pokštas.

— Na, kompanijos taisyklės...

— Pamiršk kompanijos taisykles. Ką tie kostiumuoti žąsinai išmano? — purkštavo Hunas. Jis mostelėjo į Veiną. — Neįsiseisk.

Vyresnysis vadybininkas nužvelgė savo mėlyną nailono kostiumą. Nuo ilgų valandų, praleidžiamų pildant apatines lentynas, kai parduotuvės darbuotojai neateina į savo pamainą, kelių keliai blizgėjo.

— Tiesiog... uniforma atbaido. Žmonės vengia vagiliauti. Hunas uždėjo ranką jaunesniajam vyriškiui ant peties.

— Bet mes juk nenorime atbaidyti tų niekšelių? Mums reikia sugauti juos nusikaltimo vietoje ir gerai pamokyti. Patikėk, esu matęs daugybę naujokų konsteblių, apsitaisiusių kaip sumautos voverės, todėl žinau, kad tokia prevencija neveikia. Mums reikia sučiupti tuos išgamas ir nukapoti nagus.

Veinas nurijo seiles. Sumirksėjo.

— Taip, bet... ne iš tikrųjų?

— Jėzau Kristau, sūneli. Ne. Ne iš tikrųjų. — Hunas parodė į duris. — Bet ar matai, kaip tie rupūžės ateina ir vagia viską? Jie juokiasi iš tavęs. Dabar, šią akimirką. Kad ir kur būtų. Jie juokiasi. Iš tavęs. Jie ir toliau eis čia, vogs ir juoksis, nes nuolatos išsisuka. Ar to tu nori, Veinai?

— Na...

— Ilgapirščiai subingalviai plyšta juokais. Ar to tu nori?

Vyresnysis vadybininkas papurtė galvą.

— Ne. Ne, aš to nenoriu. — Jis išpūtė krūtinę, ir jo pirštai beveik susigniaužė į tvirtus prakaitu aptekusius kumščius. — Tikrai nenoriu, kad jie juoktųsi iš manęs.

— Taip ir galvojau, — Hunas patapšnojo vyrukui per petį. — Todėl bus geriausia, jei įsiliesiu į minią. Veiksiu nepastebimai ir įdėmiai žvalgysiuosi. Pažiūrėsim, ar mums pavyks sugauti juos už rankos.

— Taip. *Taip!* Man patinka. Sugausime už rankos. Ir kaip reikiant nubausime. Nieksai!

Hunas tikėjosi daugiau pasipriešinimo, todėl Veino entuziazmas jį nustebino. Akivaizdu, jog mintis, kad parduotuvės vagiškai paslapčia šaiposi iš jo, gerokai suerzino.

— Šaunuolis, — tarė Hunas. — Klausimas, — jis parodė į tolimąjį pirmojo praėjimo galą, kur buvo buitinės technikos skyrius. — Matai tuos telikus ant tolimosios sienos? Ar žinai, kad galima perjungti kanalus? Metas žiūrėti *Gerų pasiūlymų medžioklę*.

Skaitmeninių vaizdajuosčių skyriuje iš tiesų sukiojosi vagišius. Užtrauktuku užsegtas džemperis su gobtuvu, stora aukšinė grandinė, sportinių kelnų galai sukišti į kojines. Ne šiaip koks vagišius — galbūt *tas* vagišius. Tikras, originalus pavyzdys. Vagišius, visų vagišių įsikūnijimas, stovėjo ranka pasiekiamas. Hunas kone didžiavosi būdamas šalia.

Tas mulkis keistai elgėsi nuo pat tada, kai įžengė į parduotuvę. Hunas tučtuojau jį pastebėjo; tarsi atgijo kažkoks senas surūdijęs sonaras, vos tik tas tipas pateko į jo jutiklių zoną.

Įtartinas tipas visas penkias minutes praleido prie kanceliariinių prekių lentynos rinkdamasis rašiklius; beveik po minutę tyrinėjo kiekvieną, po to padėdavo atgal, neva jam reikia parašyti rimtą darbą, bet negali išsirinkti tinkamos priemonės.

Tada paėmė spausdinimo popieriaus paką, pakilnojo vieną ranką ir grąžino atgal į lentyną, visą laiką žvalgydamasis aplinkui, tarsi ketintų čiupti spalvotus pieštukus, kljus ir sprukti pro duris.

— Aha, tik pamėgink, tu mažas terbaklyni, — tyliai sumurmėjo Hunas, stebėdamas vagišių iš kito praėjimo galo.

Štai todėl tokiaame darbe nedėvimos uniformos — dėl netikėtumo efekto.

Na, ir dar dėl savigarbos.

Po kurio laiko vaikas susidomėjo virtuvės įranga, paskui dešimt minučių studijavo rankšluosčių pasiūlą. Slinkdamas tarp lentynų pamažu artinosi prie elektroninės įrangos ir technikos skyrių, ir buvo matyti, kad vis labiau nervinasi.

Net nesmagu žiūrėti. Huno laikais Glazge vagišius būtų ne nemirktelėjęs nugvelbęs vieną ar kitą daikčiuką iš „Tesco“. Nesidairytų išsigandęs, neapsimetinėtų, kad apžiūrinėja lyginimo lentų užvalkalus. Jis įeitų, nukulniuotų tiesiai ten, kur jam reikia, ir išeitų provokuodamas apsaugininkus jį sulaikyti.

Sprendžiant iš to, kaip elgiasi šis tešlagalvis, galima pamanyti, kad gyvenime nėra nieko nudžiovęs.

Hunui kone pagailo jo. Vaikis savo kriminalinės karjeros pradžiai išsirinko netinkamą dieną.

Dabar jo rankoje buvo skaitmeninė vaizdajuostė, ir jis apžiūrinėjo ją taip atsargiai kaip išminuotojai bombą.

Kvailėlis pakėlė galvą ir apsidairė norėdamas įsitikinti, ar kas nors jo nestebi. Iš savo vietos nieko negalėjo matyti. Hunas buvo užlindęs už kitos lentynos ir stebėjo vagišiaus atspindį tamsiame didžiulio televizoriaus ekrane. Jis buvo pasirengęs. Nekantravo. Iššoks, vos tik vaikas...

— Ar jau apsipratote, Bobai?

Veinas Gilhulis, išsišiepęs iki ausų, visas patenkintas, atsirado tarsi iš giedro dangaus su didžiule dėže sauskelnių rankose. Jis buvo nusivilkęs švarką ir atsiraitęs marškinių rankoves. Nuo prakaito blizganti kakta išdavė, jog vyresnysis vadybininkas darbuojasi uoliau nei paprastai.

— A? — atsiliepė Hunas, stengdamasis pro jį įžiūrėti atspindį ekrane.

— Tik klausiu, ar apsipratote...

— Pasitrauk, bandau įžiūrėti vaizdą telike.

— Atsiprašau? — pasipiktino Veinas. — Kaip jūs kalbate su manimi. Aš vyresnysis vadybininkas...

— Kad tave kur! — sušnypštė Hunas.

Jo akys išvirto, o šnervės išsiplėtė kaip buliaus, kuris ką tik iščiurškė savo pintą.

Veinas išsigandęs vos neišmetė iš rankų sauskelnių.

— Kad ir kas jus įskaudino, esu tikras, mes galime...

— Tu leidai jam pasprukti, puskvaiši! — atšovė Hunas ir, didelei Veino nuostabai, puolė bėgti. Jei atvirai, Veinas lengviau atsikvėpė.

Hunas apibėgo aplink lentyną, nužvelgė praėjimo viduryje susibūrusią pirkėjų minią, susidomėjusią ypatingais savaitės pasiūlymais, ir pamatė savo persekiojamąjį su užmaukšlintu ant kepurės gobtuvu.

Vagišius sparčiai traukė išėjimo link, buvo jau netoli durų. Po kelių sekundžių jis dings, ir Hunas, nors ir labai norėtų, niekada jo nepasivys, nebent lėktų galvotrūkčiais.

Velniop. Dabar arba niekada.

— Sustabdykite tą niekšlį! — subliuvo jis, patraukdamas prie durų stovinčio apsaugininko dėmesį.

Apsaugininkas, kuris tuo metu abejingai tikrino senos ponios krepšį, pakėlė galvą.

Vagišius sureagavo greičiau nei apsaugininkas. Huno balsas suveikė kaip startinio pistoleto šūvis. Vaikis prašvilpė pro senolę ir apsauginį, abu laikančius už rankenų jos storo audinio pirkinį krepšį, kurį parduotuvės darbuotojas tyrinėjo dar ir pasišviesdamas prožektoriumi.

— Ei, stok! — gana vangiai šūktelėjo apsaugininkas, nė nebandydamas jo sulaikyti.

— Jokios naudos iš tavęs, — iškošė Hunas, po kelių sekundžių prabėgdamas pro juos.

Jis išlėkė pro duris, keiksmiais ir įžeidinėjimais ragindamas praeivius trauktis į šonus.

Vagišius, kaip ir reikėjo tikėtis, jau buvo įjungęs aukščiau siją pavarą. Jis skuodė kairėn, taku palei parduotuvės fasadą,

platesnės aikštės priešais kitas parduotuves link. Gal jis ir nebuvo geriausias vagis, užtat pasirodė velniškai puikus sprinteris. Hunas suprato, jog niekaip jo nepavys.

Bent jau pėsčiomis.

— Tu! Man reikia tavo mašinos, — pareiškė jis prižiūriodamas prie pagyvenusio vyriškio, sėdinčio savo „Vauxhall Corsa“ įlaipinimo ir išlaipinimo aikštelėje.

— A? Atsiprašau? — vyriškis sutrikęs pažvelgė pro atvirą langą.

— Man reikia tavo automobilio, — išrėžė Hunas.

— Ką? Kodėl?

Hunas parodė į sprunkantį vagišių.

— Turiu sugauti tą niekam tikusį vagišių!

— O... kas tu toks?

— Aš iš poli... — pradėjo Hunas, bet susizgribęs pasitaisė: — Aš šio prekybos centro apsaugininkas, o tas mažas šūdžius tuoj paspruks!

Senis nužvelgė jį nuo galvos iki kojų ir pradėjo lango uždarymo procedūrą. Mašina buvo sena kaip pasaulis, su mechanine lango stiklo pakėlimo ir nuleidimo rankenėle, ir vairuotojas užtruko visą amžinybę, kol jį uždarė.

Per tą laiką Hunas įsitaisė mašinos savininkui už nugaros ir įsikibo į vairuotojo sėdynės atlošą.

— Puiku. Tada tu vairuok, — paliepė. — Bet jei paleisi jį, mudu turėsime rimtai...

Automobilis taip staigiai šoko į priekį, kad Hunas bloškėsi į savo sėdynės atlošą.

— Po galais! — išsprūdo jam.

Už jų pasigirdo pyptelėjimas. Įkandin sekė piktas šūksnis. Hunas iškišo didįjį pirštą, o kita ranka bedė į priekį rodydamas taikinį.

— Štai jis. Tas, kurio mums reikia.

— Matau jį! — atsiliepė senolis nuo priekinės sėdynės.

Jis staigiai susuko vairą, pralėkė pro stovintį taksi ir privertė priešinga kryptimi važiuojančio krovininio vano vairuotoją užgulti stabdžius.

Kai jie grįžo į savo juostą, Hunas susižavėjęs paplekšnojo seniui per petį.

— Šaunuolis! — pagyrė jis.

Dabar vagišius lėkė priešaky. Jis išdrįso grįžtelėti per petį, tačiau žvalgėsi besivejančio apsaugininko, o ne surūdijusios senos korsos su Airtono Senos vaiduokliu prie vairo.

— Gerai, jis nepastebėjo mūsų, — tarė Hunas. — Sustok ten toliau, aš...

Automobilis čiūžtelėjo kairėn. Pasigirdo iškalbingas ir net šiek tiek širdį stingdantis garsas, kai veidrodėlis kliudė bėgikui klubą. Pro šoninį langą Hunas pamatė, kaip vagišius atliko tobulą piruetą, iškeldamas į dangų rankas, tarsi maldautų jį išgelbėti.

Tada senolis numynė iki dugno stabdžio pedalą, ir Hunas skaudžiai trenkėsi į priekinę sėdynę.

— Viešpatie, ramiau, tu senas pamišėli! — šūktelėjo jis atplėšdamas dureles. — Mes vejamės vagišių, o ne kokį sumautą žudiką Zodiaką.

— Ar galiu išleisti tave čia? — pasiteiravo senis. Jo kaulai net sutraškėjo, kai atsisuko per petį į Huną. — Mano žmona nesupras, kur dingau.

— Aha, važiuok sau, — atsiliepė Hunas ir aiktelėjo, kai automobilis pajudėjo. — Palauk, kol išlipsiu! Prakeikimas, vos nepervažiavai man kojos!

— Atsiprašau. Nemačiau, kad atidarei dureles.

— Juk žinojai, kad išlipu... a, tiek to, — numojo ranka Hunas.

Jis iššoko iš mašinos ir vos spėjo užtrenkti dureles. Korsa staigiai apsisuko, įsiliejo į eismą ir nuzvimbė lydima signalų ir keiksmų choro.

Vagišius voliojosi ant žemės gaudydamas kvapą ir raukydamasis iš skausmo. Vaizdajuostė gulėjo ant tako šalia jo. Hunas pasilenkė, pakėlė ją ir palaukė, kol vaikis atgavo kvapą.

— „Moana“, — jis perskaitė pavadinimą ir apžiūrėjo ryžtingai nusiteikusią polineziečių princesę, nupieštą per visą viršelį. — Atvirai sakau, ne to tikėjaisi. Maniau, būsi nugvelbęs kokią „Greiti ir įsiutę“. Juos paprastai renkasi tokie maži niekšeliai kaip tu.

Tuo metu vagišius pakankamai atsigavo ir ėmė žvalgytis, kaip pabėgti. Hunas primynė jo ranką ir prispaudė vaikį prie žemės.

— Tavim dėtas, nė nesvajočiau, — perspėjo jis, tada pamojavo vaizdajuoste. — Ką visa tai reiškia?

— Oi! Paleisk! Nulipk nuo rankos! — pasipiktino vagišius.

Jis buvo jaunesnis, nei Hunas manė iš pradžių, todėl, matyt, toks nervingas. Jo kūnas kaip dešimtmečio, bet spuogai ir pirmi besikalantys barzdaaplaukiai rodė, jog vaikis ką tik įžengė į paauglystę.

— Ir ką ketini daryti, sūnau? Kviesi policiją? Prašom. Pats duočiau tau telefoną, bet bijau, kad pabėgsi su juo, ir tada turėčiau *tikrai* tave nubauti, — tarė Hunas. Jis dar stipriau primynė ranką, ir vaikis neišlaikęs suinkštė. — Patikėk, tu to nenorėtum.

— Aaa, gerai jau, gerai!

Pro šalį einanti pora susirūpinusi sulėtino žingsnį, bet Hunas mostelėjo jiems traukti savo keliais.

— Parduotuvės apsauga. Viskas gerai, — pasakė jis, tada atsisuko į vaikį ant žemės ir vėl pamojavo vaizdajuoste. — Kodėl ši? — dar kartą pasiteiravo jis. — Nesakau, kad blogas tas filmas. Vienas iš Disnėjaus geriausių, jei manęs paklaustum. Žinoma, neprilygsta „Aukštyn“, bet kuris gi prilygsta? Bet kodėl, po galais, toks vyrukas kaip tu iš viso vagia Disnėjaus filmus? Negi nebuvo tokių, kur vien ginklai ir papai?

— Jis mano jaunėlei sėsei, — atšovė vaikis.

Hunas prunkštelėjo.

— O tai ji gaujos smegenys? Parenka, ką vogti?

— Šiandien jos gimtadienis. Tiesiog... norėjau ką nors padovanoti, supranti? — Vaikis pasimuistė, ir jo akyse susikaupė ašaros. — Sulaužysi man ranką.

— Kai aš pradėsiu laužyti, tau iš šiknos ims byrėti aštrios nuolaužos, sūnau, — atrėmė Hunas, tačiau kilstelėjo koją per porą milimetrų, ir berniukas net atsiduso iš palengvėjimo. — Kiek jai metų?

Vagišius susiraukė.

— Moanai?

— Ką? Ne! Ne tai sumautai... ne Moanai. Kodėl turėčiau klausti, kiek metų Moanai? Tavo seseriai.

— Nesakysiu!

Hunas vėl primynė ranką, ir berniukas persigalvojo.

— Oi! Gerai, gerai, jai aštuoneri.

Hunas dar kartą pažiūrėjo į vaizdajuostės viršelį, tada į didžiulę „Tesco“ iškabą, besidriekiančią per visą fasadą.

— Ar paėmei jai atviruką? — paklausė jis.

Vaikis sumirksėjo.

— Ką?

— Ar tau tikrai kliudė klubą, o ne galvą? — susierzino Hunas. — Atvirukas. Ar turi jai atviruką?

— Ne. Neturiu. Paėmiau tik vaizdajuostę. Daugiau nieko. Prisiekiu.

— Čia ir yra šių dienų jaunųjų nusikaltėlių bėda. Jie niekada nieko neapgalvoja. Tau reikia gimtadienio atviruko, sūnau. Tiesiog taip daroma.

Huno kišenėje suburzgė telefonas. Jis išsitraukė jį ir pamatė nepažįstamą numerį. Tikriausiai parduotuvė. Jie buvo davę jam numerį, bet jis nepasivargino įsirašyti į savo kontaktų sąrašą.

Hunas numetė diską jaunuoliui ant krūtinės.

— Minutėlei atsiprašysiu. Turiu atsiliepti, — pasakė jis, nukeldamas koją nuo berniuko rankos. — Aš kuriam laikui nusigręšiu, tai tu nepabėk, gerai?

Vaikis linktelėjo, tada pagalvojo, kad gali būti neteisingai suprastas, ir papurtė galvą.

— Nepabėgsiu.

Hunas akimirką dvejojo. Telefonas nesiliovė burzgt.

— Taip. Nes kitas mažiausiai šešiasdešimt sekundžių būsi nusišukęs ir mano dėmesys bus kažkur kitur.

— Aš niekur neisiu, — patvirtino jaunuolis. — Prisiekiu.

— Jėzau Kristau, sūnau, ar tu visai bukas? — riktelėjo Hunas. Jis parodė į tolimąjį prekybos centro aikštės galą. — Eik. Pasiimk savo filmą ir varyk, kol nepersigalvojau.

Kurį laiką vaikas apstulbęs spoksojo tįsodamas ant šaligatvio, tada čiupo vaizdajuostę, apsivertė ir dėjo į kojas.

— Pakeliui yra atvirukų kioskas! — šūktelėjo Hunas pavymui. — Paimk jai atviruką, prakeiktas laukini.

— Eik šikt, senas beproti! — atskriejo atsakas.

Hunas caktelėjo liežuviu.

— Tiesiog žavinga, — sumurmėjo jis, tada nusišuko, bedė pirštu į įkyriai burzgiantį telefoną ir piktai atsiliepė: — *Ko?*

Kai Hunas parrisnojo atgal į parduotuvę, vyresnysis vadybininkas apsaugos reikalus buvo perėmęs į savo rankas.

— Pagaliau! — spygtelėjo Veinas.

Jis abiem rankomis laikė besimuistančią jauną moterį ir įraudusiu nuo piktdžiugos veidu tempė ją prie apsaugos stalo.

— Sugavau! Po galais, sugavau vieną!

— Ei! Paleiskit. Paleiskit mane! — priešinosi moteris. — Aš nieko nepadariau!

Ji buvo maždaug dvidešimties, pečius siekiančiais plaukais ir languotu paltu, kuris aiškiai buvo jai per didelis. Dėvėtas arba pirktas labdaros krautuvėje, pagalvojo Hunas. Netinkamo dydžio, užtat puikiai tinka paslėpti nugvelbtas gėrybes.

— Girdėjai? „Nieko nepadariau“, — sako ji! — Veinas dar smarkiau truktelėjo ją už rankos ir beveik susijuokė apimtas nervingo jaudulio. — Po tuo paltu dvi didelės pakuotės kūdikių mišinių. Mačiau, kaip kišaisi.

— Ne! — spyrėsi ji, bet tada sveikas protas nugėlėjo. — Na, taip, įsikišau, bet ketinau susimokėti. Tikrai, prisiekiu!

Hunas dirstelėjo į apsaugos stalą, bet už jo darbuotojo nebuvo.

— Kur tas mieguistas ruonis?

— Arbatos pertraukėlė, — pasakė Veinas. — Štai ji ir sugalvojo pasinaudoti proga, bet nematė, kad aš ją seku!

— Nagi, tu nuplėši jai ranką, — tarė Hunas. — Paleisk ją.

— *Paleisti?* — šūktelėjo Veinas. — Nė velnio! Ji pabėgs. — Veinas giliai įkvėpė pro nosį. — Buvai teisus, Bobai. Ji viena iš tų, apie kuriuos man pasakojai. Ji šaipėsi iš manęs. — Vyresnysis vadybininkas įnirtingai papurtė ją už rankos, ir moteris aiktelėjo iš skausmo. — Dabar jau nebesijuoki, ką?

Kai skausmas atslūgo, Hunas pamatė, kaip moters veidas pasikeitė. Akimirka ji šyptelėjo. Šypsena buvo kupina nevilties ir neužtikrinta, jai nepavyko apsimesti.

Netgi prieš tą mažylį, kurį Hunas pastebėjo lūkuriuojantį prie durų. Dvejų metų, baisiai išsigandęs. Akys paraudusios ir užtinusios, snarglys nutįsęs iki viršutinės lūpos. Jis stovėjo suspaudęs rankutes, neramiai krutindamas savo putlius pirštukus.

Hunas taip įsistebeilijo į vaiką, kad tik iš trečio ar ketvirto karto išgirdo savo vardą.

— Bobai? Bobai! Policija, Bobai. Kviesk policiją!

— Gal palik šį reikalą man? — pasiūlė Hunas.

Jis atsigręžė į Veiną su moterimi, pamatė, kaip šis vėl ją truktelėjo, ir ji vėl susiraukė iš baimės ir skausmo.

— Ir liaukis tampęs ją, dėl Dievo meilės! Taip negalima. Jai skauda.

— Ji vagilė! Prakeikta bjauri vagilė! — pareiškė Veinas visiems aplinkui.

Jų susistumdymas jau pradėjo traukti dėmesį, tad žmonių aplinkui buvo gana nemažai.

— Aš... prašau. Man tik reikėjo kūdikiui pieno! — malda vo moteris.

Hunas pažvelgė į berniuką prie durų. Megztukas su garvežiuko Tomo piešiniu. Nuo sauskėlių po kelnėtimis išsipūtęs užpakalis. Skruostais, kurie nėra tokie putlūs, kokie turėtų būti, rieda ašaros.

— Kokios problemos? Juk turi papus, ar ne? — atšovė Veinas išpūsdamas šnerves ir piktai išsiviepdamas.

Vėliau Hunas sunkiai prisimins, kaip jo pirštai susigniaužė į kumščius. Miglotai prisimins ir kaip pakėlė ranką, ir tą akimirka, kai kumštis pasiekė tikslą.

Tačiau jis visada prisimins — ir su didžiausiu malonumu — išraišką Veino veide, kai vyriškis susvirduliavęs žengė atgal, o iš jo sulaužytos nosies trykštelėjo kraujas.

Vėl suveikė įniršis. Aktyvavo jame autopilotą. Privertė reaguoti spontaniškai, netgi po šitiek metų.

Žinoma, kad galėjo jį sutramdyti. Supakuoti ir kur nors paslėpti. Užrakinti tą žvėrį.

Bet jis visada ištrūkdavo. Reikėdavo tik išlaukti.

Tasai rūkas aptemdydavo blaivų protą, trukdydavo aiškiai mąstyti.

Todėl vėliau apklausiamas jis sunkiai prisiminė, kaip paėmė mažylį, padavė motinai, tęskė antausį vyresniajam vadybininkui, apstumdė ir iškeikė.

Dar vėliau jis sužinos, jog jo išėjimas iš darbo buvo pats įspūdingiausias Istfild Vėjaus „Tesco“ istorijoje, nors tik ketvirtas greičiausias.

Bet prieš tai dar buvo toks nereikšmingas momentas kaip jo areštas.

Hunas nebuvo svetimas Inverneso policijos nuovadoje Berneto kelyje. Dievas mato, jis pakankamai ilgai čia dirbo.

Visgi ši nuovados dalis mažiau pažįstama. Kamera buvo šiek tiek ilgesnė nei šešių pėdų ir šiek tiek siauresnė nei keturių. Beveik visą naudingą plotą užėmė daiktas, kurį geranoriškai galėjai pavadinti lova, nors labiau priminė truputį paminkštintą lentyną.

Hunas tįsojo ant jos, pasikišęs po galva ranką, atkakliai vengdamas žiūrėti į vienintelį dėmesio vertą objektą kambaryje — aukštą stambų detektyvą, kuris, be abejonės, atėjo pasidžiaugti jo nesėkme.

— Tai naujame darbe viskas gerai, Bobai? — paklausė detektyvas.

Vyresnysis inspektorius Loganas buvo vienas iš daugelio pareigūnų, kuriuos Hunas turėjo teisę vaikyti ir apmėtyti tuo, kas pakliuvo po ranka, kol dėl visų tų... *nemalonumų* jo karjera nuėjo šuniui po uodega.

— Šis truko rekordiškai trumpai, ar ne? — tęsė Loganas. — Kiek ištempei?

— Keturias valandas, — atšovė Hunas. Jis užmerkė akis, tarsi norėtų atsigriebti už neišmiegotą laiką. — Ir geriau tegu man sumoka, antraip plikomis rankomis iškaršiu jiems subines.

— Jis nori pateikti kaltinimus, — tarė Loganas.

To pakako, kad Hunas pramerktų vieną akį, bet ne abi.

— Kas?

Loganas susiraukė.

— Kaip tai kas? Vadybininkas. Tas, kuriam tvojai į veidą ir išvadinai... pala... — Jis išsitraukė iš kišenės užrašų knygelę, atsivertė ir garsiai perskaitė Veino parodymus: — „Nupušusiu gatvės pisliumi.“

Hunas krenkštelėjo.

— Tai kad jis persistengė. Be to, kas, po galais, tas *vyresnysis vadybininkas*... ar kaip jis ten vadinasi? Kas čia per darbas?

— Kodėl taip padarei?

— O kaip tu manai?

Loganas gūžtelėjo.

— Tikrai nesuprantu. Iš nuobodulio?

— Nenusišnekėk, Džekai, — susiraukė Hunas. — Kuo tu mane laikai?

— Kupina neapykantos, save naikinančia tulžinga sena išpera.

— Užsičiaupk! — pasipiktino Hunas. — *Sena*? Aš nese-nas. Man, velniai rautų, penkiasdešimt... — Jis pakrutino lūpas skaičiuodamas, bet nesugebėjo pateikti tikslaus atsakymo. — Aš įpusėjęs šeštą dešimtį.

— Keista, kad tik ši vieta tau užkliuvo, — nusistebėjo Loganas. Jis atsiduso ir įsikišo užrašų knygelę atgal į kišenę. — Jė-zau Kristau, Bobai. Maniau, kad norėjai šio darbo? Tiek kartų šaukei ant manęs, kad parašyčiau rekomendaciją.

Dabar jau Hunas atmerkė ir antrą akį ir nuleido kojas nuo lovos.

— Ir nė piršto nepakrutinai!

— Ai, gerai jau... nesvarbu. Iš tikrųjų maniau, kad norėjai to darbo. *Darbo*. Bet kokio. — Jis apvedė ranka kamerą: — Kaip tai atrodoys, kai kitą kartą kreipsiesi dėl darbo?

— Nepamokslauk, Džekai, — atrėžė Hunas. — Nesu vie-

nas iš tavo skystablauzdžių klubo. Man nereikia tavo patarimo, tuo labiau pagalbos.

Loganas susibruko rankas į palto kišenes ir truktelėjo pečiais.

— Gerai. Puiku. Man tinka, — tarė jis. — Tiesą sakant, ketinau pasikalbėti su nukentėjusiuoju, norėjau pamėginti įkalbėti nepateikti kaltinimų. Tuzinas liudininkų matė, kaip jis stumdė ir tampė jauną vienišą motiną. Bet jei tu manai, kad neverta...

Hunas atsistojo.

— Gerai jau, gal kiek ir paskubėjau, — tarė jis, tada porą kartų lengvai papplekšnojo vyresniajam inspektoriui per skruostą. — Gal visgi nesi toks niekam tikęs šūdo gabalas.

Po poros valandų įtikinėjimų bei įkalbinėjimų ir sutvarčius krūvą dokumentų Hunas sėdėjo šalia vyresniojo inspektoriaus Logano jo BMW visureigyje ir stebėjo pro šalį skriejančias Inverneso gatves. Buvo ankstyvas vakaras, ir Škotijos aukštumų sostinėje dienos verslus keitė naktiniai. Parduotuves uždarinėjo, išsineštinio maisto kavines atidarinėjo, o alaus baruose buvo beprasidedąs pats įdomumas.

Hunas pasiūlė užsukti kur nors išgerti, bet Loganas nesutiko.

— Ar žinai, kas erzina ir nervina labiau už atsivertusį alkoholiką? — paklausė jis stebėdamas, kaip už lietaus plaunamo lango lieka dar vienas tobulai geras alaus baras.

— Ne, o kas? — atsigręžęs paklausė Loganas.

Hunas pažiūrėjo jam į akis.

— Suktas klausimas. Nėra tokio dalyko.

Jie važiavo toliau. Remonto darbai A82 kelyje privertė pasukti per miesto centrą ir įsilieti į pagrindinį srautą kitapus Neso tilto. Deja, ne juos vienus. Atrodė, jog pusė miesto automobilių šliaužia tais pačiais sausakimšais keliais ir šalutinėmis gatvėmis.

Abu vyrai sutarė, kad dėl to kalti turistai.

Jie visada dėl visko kalti.

— Tai ar sučiupai tą tipą iš Glenkou? — pasiteiravo Hunas, nenuleisdamas akių nuo vaizdų už automobilio lango.

„Jonny Foxes“ jau pilnėjo. Nors jis nelabai mėgo šį barą. Per daug pasipūtusio jaunimo.

— Taip, jau turime jį. Nustatyta ir teismo diena, — patvirtino Loganas. Jis pasimuistė sėdynėje ir kreivai žvilgtelėjo į savo buvusį viršininką. — Ir... ačiū už pagalbą Glazge. Nereikėjo mums tavęs įpainioti.

Hunas nuleido negirdomis padėką ir bandymą atsiprašyti.

— Kaip sekasi tam... kaip ten jo vardas? Tam plaukuotajam.

— Gerai. Sveiksta. Onkologas patenkintas. Praeitą savaitę grįžo namo.

Hunas parodė sau į tarpkojį.

— Ar jam...

— Aha, vienas iš jų, — patvirtino Loganas, ir Hunas nervingai sukrutėjo sėdynėje.

— Mat kaip. Sakiau, kad nėra ko virkauti, — suniurnėjo jis, nusigręždamas į gatvę. — Jis toks melodramiškas.

Loganas linktelėjo.

— Taigi. Jau ką sugeba, tai sugeba.

Sustojus prie šviesoforo, abu nutilo; Loganas tyliai barbeno pirštais į vairą, Hunas niūriai žvelgė į lietų. Sankryža buvo didžiulė, todėl žalios teko laukti visą amžinybę.

— Tai... kas toliau? — vyresnysis inspektorius trumpam atplėšė akis nuo šviesoforo ir žvilgtelėjo į pakeleivį.

— Toliau? — Hunas išpūtė žandus. — Nam, pašikt, paėst. Nebūtinai ta tvarka.

— Turėjau galvoje vėliau, — tarė Loganas. — Ką darysi.

— A. Apie tai. — Hunas gūžtelėjo. — Velniai žino. Aš niekur neskubu.

— Maniau, kad sėdi be cento?

Hunas papurtė galvą.

— Be cento? Ne. Kodėl turėčiau sėdėti be cento? Aš dvidešimt metų dirbau gerai apmokamą darbą ir nieko nepirkau. Nesirūpink dėl manęs, Džekai. Šiame fronte man viskas sumautai gerai.

— Tai kamėjai į „Tesco“?

Užsidegė žalia. Automobilis priešais uždelsė. Hunas pasilenkė prie vairo ir taip garsiai pasignalizavo, kad ta kita mašina net pašoko iš vietos ir susigėdusi nulėkė.

— Žinoma, prašom, kada tik panorėsite, — pasakė Loganas, pabrėžtinai pažvelgdamas į Huną, o po to į garso signalo įtaisą.

— O ką! Sumautas mulkis, — atsiliepė Hunas, pavymui parodydamas anam vairuotojui pirštą. — Jei nemoki vairuoti, nėra ko lįsti į kelią. — Jis atsilošė sėdynėje, garsiai šnypstelėjo ir truktelėjo pečiais. — Man buvo nuobodu.

Loganas susiraukė ir vogčiomis žvilgtelėjo į garso signalo įtaisą.

— Ne dabar. Kai pradėjau ieškotis darbo, — paaiškino Hunas. — Pamaniau, per ilgai sėdžiu namuose. Metas ko nors imtis.

— Tai jau rimtai ėmeisi, — Loganas užgniaužė kreivą šypsnį. — Pačią pirmą dieną sulaužei viršininkui nosį. Įspūdinga.

Hunas niekinamai prunkštelėjo.

— Aha. Tas šiknius goblino snukiu pats prisiprašė. Jei atvirai, ta darbo diena buvo geriausia per visą mano gyvenimą. Ar matei jo marmūžę?

Loganas linktelėjo.

— Taip, kas iš jos liko.

— Ar tau nesinorėjo dar kartą ir dar kartą jam trenkti?

— Negaliu pasakyti, kad būtų kilusi tokia mintis.

— Ką, nė karto? — Hunas atsisuko ir įdėmiai pažvelgė į vyresnįjį inspektorių. — Kad mane kur, — po kelių sekundžių stebėjimo sumurmėjo jis. — Tu pasikeitėi, Džekai.

— Gali būti, — sutiko Loganas.

Automobilis pasišokinėdamas įveikė tiltą per Kaledonijos kanalą, ir didžioji miesto dalis liko už nugaros.

— Ką gi, nuvešiu tave namo. Nes kai kas šiame automobilyje šįvakar turi pasimatymą.

— Pasimatymą? Jėzau. — Jis vertinamai nužvelgė vyresnįjį inspektorių. — Su kuo? Stivu Vonderiu?

Loganas nieko neatsakė, tik parodė dešinį posūkio signalą ir sumažino greitį, praleisdamas važiuojančius priešinga kryptimi.

Hunas ištempė kaklą ir porą kartų pauostė, tarsi dabar, kai jau artėja, užuostų namų kvapą.

— Ką čia žinai, — sumurmėjo jis, žvelgdamas į pilkus, nykius laukus, kurie turėjo atstoti Inverneso priemiesčius. — Gal ne tavęs vieno laukia karštas pasimatymas.

Huno „pasimatymas“ buvo su ugningu jaunu džentelmenu, vardu *Jonny Walker*. Jis laikė butelį su geromis trimis penktosiomis jo turinio paslėptą koridoriaus spintelėje.

Butelis buvo su juoda etikete, ir šis „gėralas“ buvo geriausias, kokį galėjo nūnai sau leisti. Hunas įtikinėjo save, jog laiko jį ypatingai progai, tačiau tokių pasitaikydavo kiekvieną kartą, kai namuose nebelikdavo jokio kito alkoholinio gėrimo.

Visgi šiandien tikrai ypatinga diena, galvojo Hunas. Jis pasiekė sumautai naują lygį.

Paėmė butelį ir prinešė prie seno metalinio puoduko, kurį laikė priglaudęs prie pilvo. Minutėlę susikaupė, bandydamas perpilti maždaug du colius gintarinio skysčio iš vieno indo į kitą. Tam reikėjo prisimerkti, prikąsti liežuvį ir rūščiai nutildyti ir šiaip tuščią kambarį.

Galų gale, praliejęs pro šalį vos lašelį, įsipylė sau dar vieną porciją gėrimo ir pastatė butelį ant kavos staliuko taip atsargiai, kaip Indiana Džounsas, bandantis pergudrauti kokius nors senovinius spąstus.

Tada ištempė kaklą, siurbtelėjo keletą gurkšnelių gėrimo, padėjo galvą ant sofos porankio ir su malonumu nurijo deginantį skystį.

Šis viskis buvo švelnesnis nei tie, kuriuos paprastai gerdavo. Nėra ko stebėtis žinant, kad paprastai jis geria tuos, kurių stiprumas atitinka kainą.

Visgi šio subtilumas jam nepatiko. Svaigalas turi būti kaip dviašmenis kardas, iš malonumo ir skausmo. Po to turi jaustis

taip, tarsi būtų kažko pasiekęs. Ką nors įveikęs. Tarsi būtų peršliaužęs per pragarą ir kažkaip išniręs kitoje pusėje.

Bent jau taip jis jausdavosi pasimėgavęs gėrimais, prie kurių buvo įpratęs. Šis iš tiesų buvo skanus, ir visai be reikalo, tikras gėrimas turėtų kelti ne tokius pojūčius.

Tačiau Hunas neleis jam prapulti.

Jis priglaudė burną prie puodelio krašto, dar kartą gurkštelėjo ir atsilošė.

Šįryt čia sukiojosi optimistiškiau nusiteikęs vyrukas, kiek jis pamena. Jis kalbėjosi su juo per veidrodį. Tasai kvailas mulkis sužadino jam viltį. Leido patikėti, kad reikalai pagerės. Kad jis visgi nusipelnų antro šanso.

Gulėdamas ant sofos Hunas kilstelėjo puodelį į lubas, sveikindamas įsivaizduojamą vyrą.

— Aukštyn žemyn, velniai rautų.

Jis piktai nusivieпė, užsivertė puodelį, bet nepataikė į burną ir pusę škotiškojo kliūstelėjo sau į akis.

Apakintas viskio ir skausmo Hunas metėsi nuo sofos, užkliuvo už kavos staliuko ir drėbėsi ant grindų.

Krisdamas instinktyviai čiupo atidarytą butelį. Ištiesęs pirštus griebė melsdamasis, kad tik pavyktų.

Pirštų galiukai palietė stiklą. Pasigirdo *klankt*, po to *dunkst*. Kai Hunas veidu smigo į kilimą, išgirdo, kaip kažkur jam nepasiekiamoje vietoje ant grindų kliokia skystis.

Būtent tą akimirką suskambo durų skambutis. Hunas pasikėlė ant alkūnių ir užsispaudė delnais degančias akiduobes. Jei prieš tai malonumo ir skausmo švytuoklė pernelyg kryo į jam nepriimtina pusę, tai dabar jis galėjo atsigrieбti.

Durų skambutis vėl suskambėjo. Garsas buvo skambus ir linksmas — pernelyg žvalus, jam nepatiko. Tas prakeiktas

daiktas įsiutindavo net geriausiomis dienomis. Ir dabar, kai akių obuoliai, galima sakyti, lydėsi ir tekėjo veidu, jo nuomonė apie skambutį anaip tol nepagerėjo.

— Gerai jau! Ojoj! Jėzau!

Din dilin! Din dilin!

— Ateinu! Prilaikyk sumautus arklius!

Jis apgraibomis susirado sofą, įsikibo ir atsistojo. Pamėgino atsimerkti, bet vokai apie tai nenorėjo nė girdėti, tad jam teko jėga atplėsti juos pirštais.

Akis dar labiau užgėlė, ir jis taip užbliovė „šūūūūūūdas!“, kad nuo lempos gaubto pasklido dulkės.

Tas suknistas durų skambutis vėl sutilindžiavo, ir vyras metėsi, kaip jam atrodė, į koridoriaus pusę, bet akyse taip liejosi, kad negalėjo garantuoti, kad eina kur reikia. Regėdamas vien viskio ir ašarų miglą, jis pamažu nuslinko į koridorių.

Pakeliui nuo sienos numetęs porą paveikslų ir vos nenusilaužęs sprando, kai užkliuvo už telefono laido, Hunas pagaliau pasiekė lauko duris ir atplėšė jas per tą nanosekundės dalį tarp *din* ir *dilin*.

— Ko? — suriaumojo į gilėjančią naktį, tada pirštais prasiplėšė abi akis, kai suvokė, kad ant laiptelių nieko nėra.

Į pilvą bakstelėjo plonas, smailus daiktas. Jis bandė sučiupti jį, bet nespėjo.

Vėsus vakaro oras šiek tiek apmalšino deginimą akyse. To užteko, kad pro ašaras įžiūrėtų figūrą, sėdinčią priešais duris.

— Dievuliau, žmogau. Kas tau nutiko?

Hunas tučtuojau atpažino balsą, ir viskas stojo į savo vietas. Suprato, kas tas metalinis smailas daiktas — tai buvo sena ištraukiama automobilio antena, kuria galėjai pasiekti paspausti skambutį. Hunas žinojo, kad ja galėjai skaudžiai gauti ir per pakinklius.

Jis dar kartą pasitrynė akis ir pažvelgė į žmogų neįgaliojo vežimėlyje.

— Bamberi? Čia tu?

— Aš, — patvirtino svečias. Balsas buvo atpažįstamas, bet skambėjo kitaip. Įprasto lengvabūdiškumo, nors kartais ir apsimestinio, nebebuvo likę. — Man labai reikia tavo pagalbos.

Hunas grįžo į namo gilumą. Žinojo, kad Bamberis nepriims pasiūlymo padėti pasikelti laipteliais. Kadaise jis užmynė ant sprogmenų pakelėje ir neteko abiejų kojų, bet iš paskutiniųjų stengėsi išlikti nepriklausomas.

Iki tos nelaimės jis buvo stambus, arogantiškas, garsia kalbis šmikis. Visada nusiteikęs pašmaikštauti, net kai reikalai būdavo labai prasti.

Jo juokas buvo tapęs legenda. Kai jis kvatodavo, atrodydavo, kad aplinkui skamba metalinės alaus kvortos ir kažkas rankomis plėšo keptą vištą. Tokį juoką būtum galėjęs girdėti Valhalos menėje itin triukšmingą šeštadienio vakarą.

Kai bomba jį taip žiauriai sužalojo, juokdavosi vis rečiau ir tyliau. Stebuklas, kad apskritai vėl pradėjo juoktis. Bet jis pradėjo. Ne iš karto, laikui bėgant, kai pyktis išblėso ir savigailos ašaros apdžiūvo.

Kai pirmą kartą po nelaimės nusijuokė, jo gyvenime įvyko lūžis. Tą dieną liovėsi gailėjęsis savęs ir pareikalavo, kad ir joks kitas šmikis jo nesigailėtų. Jis buvo taip stipriai sužeistas, kad apie protezus negalėjo būti nė kalbos. Kur galėdavo, važiuodavo vežimėliu, o kur negalėdavo — šliaužte šliauždavo.

Jis nesileido vadinamas neįgalioju. Tik pasisiūlyk pastumti vežimėlį, ką nors paduoti ar, sergėk Dieve, panešti jį, su-

silauksi tokio pliūpsnio sarkazmo ir keiksmų, kokį tik Hunas galėjo atlaikyti.

Todėl išgirdęs iš jo žodį „pagalba“ Hunas vos neatsisėdo. kažkas negerai. Labai negerai.

Praskaidrėjus regėjimui, Hunas pakėlė nuo grindų viskio butelį ir papurtė. Ant dugno buvo likę gal pora gurkšnelių. Jis kliūstelėjo dalį į metalinį puodelį, tada susirado virtuvėje stiklinę ir išpylė likusį.

Kai sugrįžo į svetainę, pro kitas duris įriedėjo šiek tiek uždusęs Bamberis. Kai jis judino rankas, jo striukė gurgždėjo. Svečias tylėdamas priėmė stiklinę, skimbtelėjo į Huno puodelį ir vienu gurkšniu išlenkė gėrimą.

— Ar žinai, kad tavo akys pasrūvusios krauju? — paklausė susiraukdamas.

— A, taip. Prastai miegu, — atsiliepė Hunas.

Geriau nepasakoti, kaip prieš kelias minutes vos neapako. Bamberis krenkštelėjo.

— Ne tu vienas.

Daugiau nieko neprisidūrė. Kol kas. Jis nužvelgė kambarį su krūvomis neplautų indų, netvarkingas šūsnis senų laikraščių, kuriuos Hunas buvo rimtai nusiteikęs sugrūsti į konteinerį, kai tik prisimins, kur jis yra.

— Seniai matėmės, — tarė Hunas. — Kaip reikalai?

— Šūdinai, — atsiliepė Bamberis. — O tavo?

— Tiesiog puikiai, kaip matai, — Hunas parodė į betvarkę aplinkui.

— Girdėjau, netekai darbo.

Hunas išpūtė užraudusias akis.

— Eina sau. Iš kur taip greitai sužinojai? — Jis gurkštelėjo viskio, atsirūgo. — A, vis tiek ten tik sušiktas apsaugininko darbelis.

— Ką? — Bamberis pažiūrėjo į jį taip, tarsi matytų pirmą kartą. — Maniau, dirbi policijoje? Maniau, esi vyresnysis inspektorius ar kažkas panašaus.

— A, tu čia apie tai? Jėzau. Ne. Seniai ten nebedirbu, — atsakė Hunas. — Bet ne dėl savo kaltės, turiu pridurti.

Bamberis užmetė akį į tuščią viskio butelį ir perbraukė pirštu per stiklinės vidų nuvalydamas likučius.

— Aš girdėjau kitaip.

— Ai, koks skirtumas, ką girdėjai, — atšovė Hunas. — Ko nori?

Kitomis aplinkybėmis Bamberis būtų nusikvatojęs iš tokio tiesmuko klausimo, ir jo juokas būtų sudrebinęs sienas.

Šiandien jis tik linktelėjo, tarsi dėkotų, kad nereikės mandagiai šnekučiuotis. Jis norėjo kalbėtis ne apie orą ir ne apie senus laikus. Jis atvyko su reikalu, ir Hunas norėjo žinoti kokių.

— Tu pameni Karoliną, ar ne? — paklausė jis. Pamatęs tuščią Huno žvilgsnį, pridūrė: — Mano dukterį.

— O. Tavo mažoji. Dieve. Taip, — atsakė Hunas.

— Na, ji gerokai paaugo per dvidešimt dvejus metus, bet taip.

Hunas švilptelėjo pro dantis ir klestelėjo ant sofos.

— Dvidešimt dveji metai. Taip ilgai nemačiau tavęs?

Bamberis papurtė galvą.

— Riso laidotuvės. Du tūkstančiai... kelintais? Dvyliktais? Tryliktais? Apie tą laiką.

Hunas pliaukštelėjo sau per kaktą ir nusišypsojo.

— Jėzau, taip! Riso laidotuvės. Tai bent naktelė buvo. Ne-nuostabu, kad negalėjau prisiminti. Man regis, pabaigoje toji vikarė ranka tave pamalonino.

Bamberis sunerimęs metė žvilgsnį į langą.

— Lizė lauke, — perspėjo jis.

Hunas pasekė jo žvilgsnį.

— O ką, ar ji dabar turi šikšnosparnio ausis? Kodėl neat-sivedei čia?

— Nes ji vis dar tavęs nekenčia ir trokšta tavo mirties, — atsiliepė Bamberis.

Hunas persibraukė liežuviu per dantis ir linktelėjo.

— Ką gi, suprantama, — sutiko jis. Kilstelėjo puoduką lango link ir užsivertęs ištuštino. — Taigi tavo dukra...

Bamberis iš lėto iškvėpė, tarsi ruošdamasis gimdyti. Po sprogimo fiziškai iš jo liko pusė anksčiau buvusio vyro. Tačiau protiškai, kai viską apgalvodavo, tebebuvo tas pats vyrukas. Nepralenkiamas. Su kojomis ar be jų.

Visgi dabar jis atrodė kažkoks sunykęs. Sumenkęs. Šešėlis ano vyro.

— Studijuoja universitete. Chemiją.

— Tikrai? Iš kur pas ją tiek smegenų?

Bamberis nusišypsojo, bet kažkaip liūdnai, ilgesingai.

— Lizė sako, kad iš jos. Bet ji tikrai protinga. Karolina. Vi-sada tokia buvo. Nepatikėtum, ko ji prisigalvodavo, kai buvo...

Jo balsas užlūžo. Galva nusviro. Hunas sėdėjo tylėdamas, kol plačius Bamberio pečius purtė tyli rauda.

— Atleisk, Bobai. Atleisk, aš tiesiog... — Bamberis šaižiai įkvėpė, tarsi įtraukdamas savo sielvartą, o po to nurydamas. — Norėjome, kad ji studijuotų Edinburge. Ten nereikėjo mokėti. Ta prasme, už mokslą. Nemokamos studijos. Bet ji norėjo į Londoną. Veržte veržėsi. Jai visada patiko tas miestas. Kažkoks magiškas, sakydavo, nors aš mačiau tik purvą, triukšmą ir įtar-tinus tipus.

Jis išsitiesino ir vėl pažvelgė pro langą. Pro namo šviesas Hunas galėjo įžiūrėti tik automobilio kontūrus. Ir moters siluetą vairuotojo vietoje.

— Mes pasidavėme. Leidome išvykti. Nenorėjome varžyti. Nenorėjome, kad vėliau priekaištautų, jog atkalbinėjome, — tęsė Bamberis. — Tikėjausi, kad jei leisiu važiuoti, ji apsigalvos. Maniau, kad ji gal nori mus išmėginti. Sumanėme viską pasukti taip, kad pasirinktų Edinburgą.

— Pavyko?

— Kurgi ne. Išlėkė kaip akis išdegusi, — atsakė Bamberis. — Jau beveik treči metai ten. Šiais metais turėjo baigti.

Hunas dirstelėjo į savo puoduką ir nusivylė pamatęs, kad jis tuščias. Pastatė jį ant staliuko ir palinko į priekį.

— Bet?

Bamberis pažvelgė į lubas. Jo pirštai porą kartų krustelėjo, tada stipriai įsikibo į vežimėlio porankius. Kai jis prakalbo, balsas buvo vos girdimas.

— Bet kažkas atsitiko, Bobai. Kažkas atsitiko mano mergytei.

— Ar jums viskas gerai, panele? Kas tie vaikinai? Ar pažįstate juos?

Ji pasisuko keleivio sėdynėje ir pamatė juos pro užpakalinį langą, įžiūrėjo jų povyzas raudonų galinių žibintų šviesoje. Automobiliui didinant greitį, penketas šūkajuančių ir gestikuojančių vis mažėjo.

— Ar jie jus nuskriaudė? Ar viskas gerai?

Mergina atsisuko į priekį, ir stiklas aprasojo, kai ji iškvėpė ilgai tramdytą baimę.

— Ne. Ne, jie nieko nepadarė. Man viskas gerai. Jie tik sekė paskui mane. Tik tiek.

— Jie nieko nepadarė? Nenuskriaudė?

— Ne. Nieko panašaus.

Bet tikrai būtų, pagalvojo ji. Mergina gerai suvokė, ką jie ketino padaryti. Atrodė, kad net jautė jų geidulius, jų poreikį dominuoti.

Ji stengėsi negalvoti apie tai, nuo ko ką tik pabėgo, bet nieko negalėjo sau padaryti, galvoje sukosi tūkstančiai žeminančių vaizdinių.

Vairuotojas šalia jos lengviau atsikvėpė.

— Tai gerai. Ačiū Dievui. — Jis dar kartą žvilgtelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį įsitikindamas, kad jų niekas neseka, ir pamatęs, jog jie saugūs, piktai iškošė: — Mulčiai!

— Taip, tikrai. — Ji parašė žinutę, spustelėjo „Siųsti“, bet tą sekundę telefono baterija mirktelėjo, ir ekranas pajuodo. — Šūdas.

— Viskas gerai?

— A? O. Taip, atsiprašau. Telefonas išsikrovė.

Jis parodė į daiktinę.

— Ten gali būti kroviklis. „iPhone“?

— „Android“.

— A. Tada ne. Apgailestauju.

Jis vėl pažvelgė į veidrodėlį ir prisimerkė, mėgindamas įžiūrėti žibintų nurausvintą tamsų kelią už jų.

— Dabar daugybė jaunuolių turi motorolierius, — tarė jis. — Bet neatrodo, kad kas nors vytųsi. Turėtųmėt jaustis saugi.

Mergina kramtė nykščio nagą, ir jos ranka virpėjo, galvoje besisukant vaizdams, kas galėjo nutikti.

— Nežinau, kas būtų atsitikę, jei nebūčiau jūsų pamačiusi, — sušnabždėjo ji. — Nežinau, ką jie būtų man padarę.

— Negalvokite apie tai. Jūs sveika ir gyva. Bet džiaugiuosi, kad buvau ten, — pasakė vairuotojas. — O ko jūs iš viso čia klaidžiojate tokį vėlyvą metą?

— Negalėjau išsikviesti taksi, — paaiškino ji.

— Negi nebuvo kam palydėti? Kodėl nėjote su kompanija?

Ji pasimuistė sėdynėje, bet nieko neatsakė. Vairuotojas šyptelėjo ir papurtė galvą.

— Atsiprašau, ne mano reikalas, — tarė jis. — Kur?

— Ką?

— Kur jus išleisti?

— A. Taip. Atsiprašau. Tiesiog... Gal galėtumėt parvežti mane namo? — paklausė ji.

Vairuotojas luktelėjo, tada susijuokė:

— Man reikėtų šiek tiek daugiau.

Ji susiraukė, paskui suvokė, ką pasakė.

— O! Po galais. Atsiprašau! Vis dar negaliu blaiviai galvoti. — Ji parodė į priekį. — Važiuokite tiesiai, ir aš pasakysiu, kur pasukti.

— Gerai. — Vairuotojas trumpai pabarbeno pirštais į vairą ir vėl pažiūrėjo į veidrodėlį. — Vis dar nieko. Manau, mes tikrai saugūs.

Mergina grįžtelėjo per petį į užpakalinį langą.

— Taip, abejoju, kad jie mus sektų, — tarė ji.

Vairuotojas dvejodamas numykė, ir jos širdis vėl suplakė smarkiau.

— Juk nemanote, kad jie iš tiesų mus seka?

— Ne. Veikiausiai ne. Rimtai tuo abejoju. Nors jie atrodo gana ryžtingai nusiteikę. — Jis žvilgtelėjo į ją. — Jūs labai graži mergina.

Ji krimstelėjo nykštį.

— Ačiū.

— Rimtai. Jūs tiesiog... nuostabi. Tikiuosi, nepykstate, kad taip sakau.

Ji papurtė galvą.

— Ne. Mm, ačiū. Dar minutėlė.

— Kas?

— Mano butas.

— A, taip, taip. Pasakykite, kada reikės sustoti. — Jis atsiskuko į ją. Nusišypsojo. Pasirodė gal kiek per daug dantų. — Aš pasirūpinsiu, kad grįžtumėt namo sveika ir gyva.